

Introitus: Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. Amen.
(1. Timoteovi 1, 17)

*Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“ Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.
(Genesis 2, 19-24)*

*Manželům však prikazuji - ne já, ale Pán - aby žena od muže neodcházela. Když by však přece odešla, ať zůstává nevdaná nebo ať se s mužem smíří. Také muž ať neopouští ženu. Ostatním pak pravím já, ne Pán: Jestliže má některý bratr nevěřící ženu a ona je ochotna s ním žít, ať ji neopouští. A má-li některá žena nevěřícího muže a on je ochoten s ní žít, ať svého muže neopouští. Neboť nevěřící muž je posvěcen ve své ženě a nevěřící žena je posvěcena ve svém muži. Vždyť jinak by vaše děti byly nečisté, avšak nyní jsou svaté. Jestliže se však nevěřící chce rozvést, ať se rozvede. Ten bratr nebo ta sestra nejsou v takových případech otroci. Neboť Bůh nás povolal ku pokoji. Vždyť co ty víš, ženo, zda zachráníš svého muže? Nebo co ty víš, muži, zda zachráníš svou ženu?
(1. Korintským 7, 10-16)*

Manželství podruhé: Bereme se

Napsala mi nedávno jedna dopisovatelka v reakci na první kázání o známosti, že o manželství by se snoubencům neměla říkat plná pravda, protože pak rázem zestárnou o desítky let. Mladí staří pak nezažijí léta krásné, ale klamavé iluze. A tak tu stojí proti sobě dvě představy: ta první – budeme si říkat od začátku celou pravdu a nebo budeme klamat až se doklameme k pravdě.¹

Co je ale realismus? Na to se má odpovědět příběhem. Ten je psán o velkém a velice úspěšném vojevůdci, který měl jednu výraznou vadu. Jeho pravá noha byla kratší. A viditelně. Pozval si malíře a poručil mu, aby jej vyportrétoval co nejvěrněji. Mistr neváhal a namaloval skvělé plátno – a na něm vojevůdce s jednou nohou kratší. Když obraz představili v generálním štábu, malíř byl okamžitě popraven. Byl pak povolán další malíř. Ten namaloval generalissimovi obě nohy stejně dlouhé. Byl ovšem popraven také. Třetí malíř s hrůzou tvořil scénu z bitvy, kde se velitel kryje v zákopu první linie. Velitel klečí na jedné noze a tak není vůbec vidět, že by byl postížen. Malíř byl za toto dílo odměněn velkými poctami. A nám zbývá otázka, zda to byl realistický portrét či ne.

Jistěže nebyl. Pravdou bylo, že vojevůdce měl jednu nohu kratší a zároveň byl skvělým stratégem, který by se neměl za co stydět, kdyby se nechoval jako hlupák vraždící malíře. V manželství platí zároveň, že je krásné a stejně tak i to, že je dočasné. To je realismus! Skutečností je, že v manželství

¹ Cituji z dopisu: *Pokud vycházíme z toho, že mladí spolu chodí a jsou ve známosti nikoliv z rozumu, ale z určitého zájmu, přitažlivosti, porozumění, pak je dobré si také, říci, že to nemusí být tak vždycky a napořád, tak jak bychom si přáli.*

Ale pokud to mladým budeme vnucovat, uděláme z nich čtyřicetileté v jejich dvaceti. Budou z nich mladí-staří. Ztratí jiskru. Nikdo z nás neví, co bude za 10, 20 let. Jaké okolnosti ovlivní náš život a jak. Jak sami budeme reagovat, jak zareaguje náš partner. Jak se postupem let změníme sami, jak ten druhý. Zda se letitá tolerance nezmění ve lhostejnost. A to jak poznáme sebe i druhého ve dvaceti, se může za 10 let změnit.

jsou si manželé pomoci a zároveň jeden druhého omezují. Taková je skutečnost, to je rozumný realismus. A pokud chceme znát jen jednu pravdu a ty další zalžeme do kouta, budeme platit za svou pošetilost zklamáním. A že se to stává, to je bezesporu. Jak mnoho literatury a řečí propaguje úžasné manželství, ke kterému se každý může dopracovat. Jak mnoho hořkých poznámek zklamaných manželů zase vnucuje manželskému životu skepsi bez ideálů!

Co platí v manželství zároveň?

Pán Bůh nás stvořil jako muže a ženu, jak říká tisková zpráva o stvoření (Genesis 1, 27). Druhá zpráva říká, že nás stvořil jako dokonalé protějšky, které jsou naproti sobě a doplňují se, pomáhají si (Genesis 2, 18). Zapadají do sebe jako papírová skládanka.² Přesto právě v manželství poznáváme svoji odlišnost. Nedokážeme se vlastní silou udržet vedle sebe a kdo to vzdá, odděluje se od svého partnera. Pavel opakuje Ježíšův příkaz (Markovo evangelium 10, 11-12 a nebo Matoušovo evangelium 5, 32). To jsou texty, ve kterých se hlásí Tvůrce, který manžele dokáže udržet pospolu. Jeho Tvůrčí aktivita nebyla žádána ve svazku Adama s Evou, což je škoda. A kdo si její přítomnost žádá, ten ustojí téměř cokoliv, co na něj čeká v manželském svazku.

Zároveň tedy platí, že jsme ideálně spojeni³, ale protože nejsme ideálními lidmi, není náš vztah ideální. Pokud jste se už ztratili (a nedivil bych se vám...), chtěl jsem tím říci, že *platí dvě věci najednou*. A proto má smysl držet manželství, pracovat na něm a hledat cesty, jak žít ve svazku, který Pán Bůh spojil. A to i proto, že manželství, ani plození dětí není vrcholem naší existence. Jsou partneři, kteří jsou *zatíženi* ideálním vztahem a žijí v bludu, že jejich rajske manželství a ideální vztahy je především jejich zásluhou a věčným vlastnictvím⁴. Vůbec nepochopili, že nás Pán Bůh vyzbrojil například i manželstvím, abychom naplnili jeho vůli, aby se všemu stvoření na Zemi dostala dobrá zpráva o nebeském otci.⁵

Jiné páry jsou *obdarovány* složitým soužitím, aby si jejich zrající osoby použil Tvůrce ke stejnému úkolu. Protože právě těžce zkoušený člověk dovede porozumět zápasům druhých. Proto posiluje Pavel manželské páry, aby nevzdávaly soužití nějakými odchody, ale důvěřovali svému Pánu a Tvůrci, že dá jejich životům svůj smysl.

Zvláštní pozornost věnuje apoštol Pavel smíšeným párům, ve kterých se jeden z partnerů stal či je křesťanem a druhý ne.⁶ A pro velkého apoštola i tak stojí za to, aby manželství trvalo. Pavel totiž

- 2 V době, kdy jsem studoval, byl zřízen další studijní obor. Říkali mu obalová technika. Do té doby se balilo všechno do krabic, které vypadaly jako hranol či kostka. A pokud by bylo třeba zabalit žirafu či létající talíř, zaručeně by je exportéři balili do takových boxů. Moji spolužáci začali vymýšlet důmyslné skládačky, které dokázaly svým tvarem šetřit místo a zvýraznit tvary. Z lepenky se pak vynořily zkratky tvarů, které dokázaly vzbouřit i vášně. Jednotlivé díly do sebe zapadaly jako skládanka; ostatně takové skládačky známe jako *puzzle*.
- 3 Koukněte se na úžasné video, které ukazuje milou jednotu muže a ženy: <http://www.youtube.com/watch?v=CcsSPzr7ays>
- 4 Opakují se, ale musím to udělat. Manželství je dočasným zařízením pro tuto Zemi. Věčnost není pokračováním, je zcela novou existencí, která nepotřebuje partnerské vztahy na úrovni manželství. Pán Ježíš přece důrazně řekl: „*Při vzkříšení se totiž lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako Boží andělé v nebi.*“ (Matouš 22, 30)
- 5 Neustále se ukájejí poučkami o kvalitním manželství a druhé znásilňují teoriemi, které mají zabezpečit konečné vyladění manželství, jež je při správné aplikaci nauky téměř zaručeno. Vyžíváme se v upravování toho, jak by jeden měl *být poddán* a druhý *milovat*, ale měli bychom spíše hledět na to, abychom byli oba poddáni Kristu. Bude-li to, pak bude i to mužské milování a ženská poddanost.
- 6 Ač bychom si to moc přáli, text jednoznačně *neříká*, zda jsou tato manželství rozdělena na základě toho, že jeden uvěřil po svatbě a nebo zda vznikla na základě toho, že jeden je věřící a druhý nikdy nebyl věřící. Ostatně, právě tato věc přináší do našich společenství mnoho bolestí. Věřící (rozuměj pokřtěný člen církevního společenství) bývá trestán za to, že si namluvil nevěřícího (ovšem není jasně řečeno, co je to „nevěřící“ přičemž je téměř sektářské

nahlíží dopředu a jmenuje to, co platí zároveň:

Sice jsou manželé rozděleni svou vírou, nicméně i Pán Bůh respektuje jejich vztah. Partner je díky věřícímu posvěcen, tj.: patří mezi ty, na které Pán Bůh bere zvláštní ohled jako na své nejbližší. Máte tedy dobré povzbuzení a novou naději, která je pro takové páry připravena. Šířte to!

Sice jsou rodiče každý jinde svou vírou, jeden věří Kristu Pánu a druhý třeba v dobro, a přesto jsou svaté i jejich děti, Pán Ježíš na ně pohlíží jako na svoje vyvolené. „Pavlovi jde o děti!“ to by si měla opakovat i současná církev všeho druhu, která bývá tak bezohledná vůči dětem! Naopak, máme povzbuzení pro rodiče, kteří se s obavou dívají dopředu.

Sice je vztah muže a ženy jednou z nejsilnějších stránek našeho pozemského bytí, ale za manželství se nesmí položit život, není totiž tím nejdůležitějším na Zemi. Kristův člověk by také neměl být otrokem manželství. Pokud nevěřící partner chce jít, ať jde. Takové rozpadlé manželství nepotřebuje dlouhé rozbory a mučení církevních trestů. Spíše tiché společenství, aby se bolesti včas uzdravily.

Oběť věřícího partnera nemůže spasit nevěřícího, proto není třeba lpět za každou cenu na tom, aby manželství trvalo, když se nevěřící chce rozvést. Zároveň tato slova jemně připomínají, kdo může člověka spasit: Je to vždycky Boží dílo! Toho druhého měnit nikdy nemůžeš. A Pán Bůh může změnit všechno. I naše manželství jako celek, i každého z nás. Jen v Kristu je naděje!

Tak souhrnem: Pán Bůh stvořil manželství, proto je On sám zárukou jeho trvání ať je vztah procházkou rájem či náročným výstupem horským průsmykem. A to i ve složitých vztazích smíšených párů. Věřme tomu a divme se společně Pánu Bohu a jeho dílu! Amen

Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! Kdo poznal mysl Hospodinovu? Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit? Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen.
(Římanům 11, 33-36)

---

omezit pojem „věřící“ na příslušníka stejného sboru či církve) Přátelé, zkusme si představit, že ten „nevěřící“ je dokonce členem sboru, váženým členem církve – a přesto se chová jako nejhorší pohan, zapřel Pána svou praxí života.

Náznak konce 7. kapitoly 1. Korintským (verš 39.) že je vdova či vdovec oprávněn vstoupit do nového manželství – ale jen v Pánu – vypovídá více o odpovědnosti věřícího (vdovy, vdovce), než o nároku na víru toho, koho si bere. Odkaz na 2. Korintským 6, 14 je pouze záležitostí tradičního pochopení, protože v textu se jedná o zapřažení do cizího jha, do podniků, které nejsou založeny na čistém byznysu a poctivé práci, nemají za cíl Boží cíle. To není řeč o manželství. To je řeč o smlouvách, které uzavíráme dost často bez mrknutí oka. Pozor na poctivý výklad!